

ELS ROURES DE CAN DIUMER

Oh, roures centenaris!—Aquí són els sagraris de belles recordances d'Amor, de Pàtria i Fe; vostra ombra venerada—és l'urna consagrada que empara a la família del Mas de Can Diumer.

E. GARRELL

LA FESTA MAJOR

Ja ha passat la Festa Major! Allò que amb tant delit s'esperava, ja ha passat!... Ha passat com un somni, i ara en la nostra pensa ja no hi resta més que un lleu esboç, que de dia en dia es borra.

Enguany s'ha fet envelat, com s'acostuma fer tots els anys. Aquest envelat, com tots els anys i com tots els envelats, era fet de quatre pals, quatre estris polícromats, una catifa més o menys luxosa, una vela de grans ratlles blaves i blanques i unes banderetes, que voleiaven al cim dels pals.

Durant els tres dies de la Festa han vingut forasters. Els forasters, en els pobles, són la nota més destacada de la festa. Les noies — no totes, però, — s'els miren amb ulls que sembla que els cridin, i, està clar!, ells s'hi atancen, els pregunten quants balls podran ballar... Elles, quan els tenen al davant, no gosen ni mirar-los, i no pas per manca de ganes, no; al contrari, però és allò, se senten tímides pel que puguin dir els altres joves, aquells joves que després, durant tot l'any, s'encarreguen de fer-les ballar a la sala. Quan els forasters els pregunten quin ball podran ballar, elles, amb aquella tímida cínica, barreja d'escrúpul i de coqueteria, que vol dir el contrari del que diuen, contesten que els tenen tots compromesos.

Lavors entra en acció l'astúcia del jove foraster, que ja s'ha donat compte que la noia s'ha expressat al revés del que pensava i li preguntà quin és l'afavorit.

Ella, sense més ni més, com d'esma, en senyala un, un qualsevol.

I el foraster, després de mirarse'l i repassar-lo amb la vista, respon:

—Amb aquest «nandu», balla?... Cregui'm... Balli amb mi que hi guanyarà. Sóc dels que respecten el calçat.

—Oh! —replica la noia,—és que el que van a tocar és un «fox» i jo el «fox» no el sé ballar...

—No hi fa res... — torna ell, amatent. — Ha de pensar que ballar un «fox» amb mi, com si fos un «foxterrier», és com si es passés una tarda de molta calor asseguda en un balanci. Apa, no digui res més i provem-ho...

I un cop han ballat el primer ball, ja s'ha apoderat d'aquella noia, i de les amigues d'aquella noia, i fins i tot de les mares d'aquelles noies, que estan totes rapapades en el segon o tercer rengle de cadires.